

4. Рожко О.Д. Фінансово-кредитні важелі інноваційного розвитку України / О.Д. Рожко // Формування ринкових відносин в Україні. – 2005. – №10. – С. 50.

УДК 330.341.1

О.В. Христенко, к.е.н., ст. викладач
В.С. Рибас, О.І. Дейнеко, студенти
*Полтавський національний технічний університет
імені Юрія Кондратюка*

ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ В УКРАЇНІ

Комплекс послідовних дій, унаслідок яких новація розвивається від ідеї до конкретного продукту і поширюється під час практичного використання слід розглядати як інноваційний процес. Успіх на цьому шляху залежить від управлінського механізму, який об'єднує в єдиний потік витoki наукової ідеї, її розроблення, упровадження результату у виробництво, реалізацію, поширення і споживання. Інноваційний розвиток вносить свої особливості у встановленні цілей і стратегічне бачення напрямку розвитку підприємства, модифікує завдання, що стоять перед управлінським апаратом, тощо. Також інноваційний процес можна розглядати як процес фінансування, розроблення і впровадження нового продукту чи послуги [1], тобто як процес інвестування в інновації. Основою інноваційного процесу є створення, впровадження і поширення нововведень.

Ефективність державної політики саме у сфері управління інноваційними процесами визначає конкурентоспроможність національної економіки. В розвинених країнах майже 90% приросту валового продукту забезпечується за рахунок упровадження нових технологій. При цьому роль держави в даному процесі значно вагоміша, ніж при регулюванні звичайної економічної діяльності. В Україні існує ряд факторів,

що стримують розвиток інноваційних процесів: відсутність науково-методологічної бази формування інноваційної системи; неготовність апарату державного управління до предметної діяльності, спрямованої на інноваційний розвиток економіки; недостатність фінансових ресурсів для забезпечення наукових досліджень та впровадження інноваційних розробок.

Аналізуючи проблеми інноваційного процесу, шляхами розв'язання та вирішення може стати: вдосконалення нормативно-правової бази для забезпечення розвитку інноваційної системи України; органічне включення всіх окремих елементів інноваційного розвитку в єдину активно і цілеспрямовано функціонуючу національну інноваційну систему, що можливо лише за умови дії потужних системоутворюючих факторів; створення механізмів державного стимулювання інноваційної активності підприємств, а також здійснення інноваційного тиску на суб'єкти господарювання через введення санкцій на випуск застарілої продукції та використання неефективних ресурсо- й енергоємних та екологічно небезпечних технологій; орієнтованість політики органів влади різних рівнів на активну взаємодію і співробітництво, як між собою, так і з підприємницькими та науковими і бізнес-освітніми секторами економіки територій; цілеспрямована підготовка кадрів високої кваліфікації для високотехнологічних галузей, а також менеджерів інноваційної діяльності; створення мережі малих інноваційних впроваджувальних підприємств; удосконалення системи управління інноваційними проектами і програмами; здійснення суб'єктами національної економіки інноваційної діяльності та інвестицій інноваційного спрямування в конкурентному середовищі, збільшення пропозиції інноваційних продуктів, технологій та знань [2].

Отже, інноваційний процес – це складний, взаємопов'язаний процес створення інновацій з використанням сукупності системи знань, наукової і маркетингової діяльності, тому необхідно забезпечити його ефективне здійснення, як на рівні держави, так і на рівні підприємства, що полегшать людську працю і зробить її більш продуктивною.

Список використаних джерел:

1. Павленко І.А. Економіка та організація інноваційної діяльності : навч.-метод. посібник для самостійного вивчення / І.А. Павленко, Н.П. Гончарова, Г.О. Швиденько. – К.: КНЕУ, 2002. – 150 с.

2. Канафоцька Г. Стан і перспективи розвитку інноваційних процесів в Україні. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://nanoinnovation.livejournal.com/2304.html>

УДК 330.4: 215.2

О.В. Христенко, к.е.н., ст. викладач

Н.В. Сенченко, студент

*Полтавський національний технічний університет
імені Юрія Кондратюка*

ОСОБЛИВОСТІ ЗДІЙСНЕННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В СІЛЬСЬКОМУ ГОСПОДАРСТВІ

Сутність інноваційного розвитку різних галузей національного господарства не містить принципових розходжень. Проте в агропромисловому комплексі і особливо в сільському господарстві характер і основні напрями цього процесу істотно відрізняються.

До основних особливостей здійснення інноваційного процесу у сільському господарстві відносяться наступні: значні відмінності регіонів країни за природо-кліматичними умовами і спеціалізації виробництва; різноманітність видів сільськогосподарської продукції, продуктів її переробки, істотна різниця в технології обробки продукції, утримуванні і годівлі тварин; велика різниця в періодах виробництва окремих видів сільськогосподарської продукції і продуктів її переробки; наявність великої різноманітності типів виробництва за різними організаційно-правовими формами та формами власності, розмірами, спеціалізації, підпорядкованості, кооперації тощо; велика залежність технологій виробництва в сільському господарстві від природо-кліматичних умов, дорожньо-транспортних мереж, віддаленості від постачальницьких центрів і ринків збуту продукції і інших факторів; відособленість сільськогосподарських товаровиробників, віддаленість від інформаційно-консультаційних служб і організацій, які виробляють науково-технічну продукцію; різний соціально-